

BIULETYN PARAFIALNY
KATOLICKIEJ MISJI POLSKIEJ
W SZWAJCARII

CCP 17-976

Tel. 037/ 2 64 59

Nr. 5/61.

Lipiec

1969.

Program nabożeństw:

6.VII.	BAZYLEA, Theresianum, Austr. 70	o godz. 10,30
	GENEWA, salka przy kaplicy włoskiej Baux Vives, I. piętro	9,00
13.	BERN, Villa Maria, Kapellenstr. 9	10,30
	MARLY LE PETIT, kaplica polska	19,00
20.	ST.GALLEN, kaplica Serca Jezusowego w katedrze	8,30
	WINTERTHUR-TOSS, Nägeleseestr. 44	11,00
27.	ZURYCH, Theodosianum, Asylstr. 120	10,30
	+ + +	

Wiadomości organizacyjne.

W sobotę 21 czerwca, wygłosił w Zurychu na zaproszenie PKSU VERITAS p. prof. Tadeusz Zawadzki, wykład pt. CHRZESCIJANSTWO POZA BARIERĄ ISLAMU ilustrowany przezroczami.

+ + +

W niedzielę 29 czerwca odbyła się w Domu Polskim w Marly le Petit akademii ku czci zmarłego poety polskiego Kazimierza Wierzyńskiego, zorganizowana przez kiermasz Książki Polskiej SPK.

+ + +

ZOP organizuje w sierpniu przejazd na uroczystości obchodu 25-lecia bitwy o Monte Cassino.

Zgłoszenia przyjmuje i informacji udziela p. Józef Jakubowski, Marktgasse 12 9500 WIL /SG.

+ + +

Podziękowania. Za wszystkie dowody poparcia dla działalności Misji, a zwłaszcza za dary pieniężne na te cele, składamy tą drogą serdeczne Bóg zapłać! Polecamy nasze sprawy dalszej ofiarności i pomocy.

+ + +

Nasi zmarli. Polecamy pamięci w modlitwach zmarłych ostatnio:

śp. J. Almstaedt z Zurychu

śp. Jana Biedermanna z Frauenfeldu.

R.i.p.

+ + +

Ks. Ignacy Różycki, Kraków.

KOŚCIOŁ KATOLICKI NA PRUGU NOWEJ EPOKI S WYCH DZIEJÓW.

Kościół katolicki na zakręcie - oto tytuł dość licznych sprawozdań, artykułów i książek. Wszystko zaś, z czym się zapoznałem podczas synodu biskupów w Rzymie, otworzyło mi oczy i upewniło mnie, że Kościół katolicki - rzeczywiście i prawnie - żyje już w nowej epoce swych dziejów; że okres potrydenckiej kontroli reformacji został przez drugi Sobór Watykański nieodwołalnie zamknięty i należy już do przeszłości.

Nowy okres w życiu każdego społeczeństwa zaczyna się wszędzie wtedy, gdy do osiągnięcia swego celu wybiera zasadniczo nowe drogi i środki. Zadaniem Kościoła jest wprowadzenie w życie wspaniałego ideału, którego normą jest ewangeliczne prawo Boże, a żywym przykładem do naśladowania - najświętsze życie Jezusa Chrystusa. Takim pierwszym, raskłapującym nowym, a równocześnie najautentyczniej chrześcijańskim wzrośnięciem ducha ewangelicznego w życiu Kościoła w ostatniej dobie było potraktowanie przez Jana XXIII wszystkich chrześcijan nie należących do Kościoła katolickiego, jako odłączonych braci. Chociaż bowiem

schizma lub herezje wyłączyły ich ze społeczności kościelnej, to jednak prawo ewangeliczne każe widzieć w nich braci i odnosić się do nich jak do braci. Tak samo wyjątkowo nowym pociągnięciem tego papieża było wyznaczenie drugiemu Soborowi Watykańskiemu celów duszpasterskich jako właściwego przedmiotu obrad. Właśnie dlatego sobór ten zajął wyjątkowe miejsce w historii soborów powszechnych, albowiem pozostałe sobory miały na oku przede wszystkim cele dogmatyczne. Właśnie dlatego, że całą odnowę Kościoła podporządkował względem duszpasterskim, wprowadził zasadnicze zmiany w jego życiu i działalności, przez co zapoczątkował nowy okres w jego istnieniu.

Widać to dobrze już dzisiaj; wyraźnie widoczne było już podczas synodu biskupów w październiku 1967 r. Głębokie zmiany w służbie Bożej, zapoczątkowane przez soborową konstytucję liturgiczną - chronologicznie pierwszy z jego dekretów - są każdemu widoczne. Największą zaś nowością tej konstytucji dla katolików obrządku rzymskiego pozostanie wprowadzenie zasady, że liturgia, w której lud uczestniczy, winna być zrozumiała dla ludu; wyłączność więc łaciny została przekreślona. Troska o jednolitość metod duszpasterskich w granicach narodu i państwa podyktowała konstytucji liturgicznej wprowadzenie krajowych konferencji episkopatu, instytucji nieznanej dotychczasowemu ustawodawstwu kościelnemu. Duszpasterska troska o zbawienie chorych kazała zmienić nazwę i czas udzielania chorym piątego sakramentu, co pociąga za sobą dalekie zmiany w teologicznym pojęciu tego sakramentu.

Następstwem dekretów o ekumenizmie oraz stosunku do Żydów i do wyznawców religii niechrześcijańskich jest to, że miejsce wyklinań zajął dialog z braćmi odłączonymi, nacechowany miłością i poszanowaniem: widomy znak zakończenia okresu kontrreformacji. Doktrynalna teza o kolegialności biskupów z konstytucji dogmatycznej o Kościele znalazła swe praktyczne zastosowanie w zupełnie nowej instytucji jaką jest synod biskupów, wprowadzony dekretem o pasterskich zadaniach biskupów. Oświadczenie soborowe o wolności religijnej jest dowodem nowego spojrzenia na godność i prawa osoby ludzkiej, co na soborze było przedmiotem gorących dyskusji, również dlatego, że jego następstwa miały sięgnąć głęboko w stosunki między jednostkami i społecznościami różnych wyznań i religii, jak również w stosunek jednostki do władzy państwowej. Bo teologowie Wielkiej Scholastyki uczyli, że wolno karać śmiercią tych, którzy szerzą herezję; prawo kanoniczne ograniczało się do zakazu zmuszania kogokolwiek do przyjmowania religii katolickiej; a sobór oświadczył nie tylko, że każdy człowiek - w granicach obiektywnego porządku moralnego - ma prawo w sprawach religijnych działać według swego sumienia, ale dodał, że jest to prawo naturalne i nieustrasalne.

Zasadniczą zmianę nastawienia odnajdujemy w nowym ustawodawstwie kościelnym o poście eucharystycznym: obowiązujące do niedawna rygorystyczne przepisy miały na oku cześć Sakramentu Eucharystii, podczas gdy ich obecne złagodzenie dokonało się dla duchowego dobra wiernych; co jest zgodne z właściwym przeznaczeniem sakramentów, ustanowionych dla ludzi. Tę samą postawę przyjął Paweł VI, gdy epokowym aktem w r. 1966 zreformował anachroniczne już od lat prawo postne.

Jak szeroki i głęboki jest zasięg zmian w życiu Kościoła spowodowanych przez drugi Sobór Watykański, wyraża na jaw podczas synodu biskupów 1967 r., a dotyczących rewizji prawa kanonicznego, struktury seminariów duchownych, liturgii, oraz małżeństw mieszanych. Ponadto miał on zająć się niebezpieczeństwami zagrażającymi dzisiaj wierze katolickiej. Analiza pięciu związanych schematów synodalnych odsłoniła mi - w olśniewającym syntetycznym skrócie - fakt, że zmiany już dokonane i obecnie dokonujące się w Kościele są tak liczne i głębokie, iż niedoparcie narzuca się wniosek: poczynając od drugiego Soboru Watykańskiego Kościół katolicki już żyje w nowej epoce swych dziejów, a z biegiem lat duch nowej epoki ogarniać będzie coraz to dalsze kręgi kościelnej działalności. Bardzo przekonująco tego dowodził również sposób, w jaki biskupi na synodzie rozwiązali najtrudniejszy, doktrynalny problem.

ciąg dalszy nastąpi.

Artykuł powyższy ukazał się w: "Ruch Dbiblijny i liturgiczny" Nr. 1, r. 1969.